

γελοκλαίνισμαν τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελοκλαινίζω.

Ὁ μετὰ κλαυθμοῦ ἀνάμεικτος γέλως, κλαυσίγελως. Συνών. γελόκλαμα, κλαψόγελο.

γελοκλαίω Ἴων. (Σμύρν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Π.Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 63 Θεοτόκ., Καραβέλ., 143 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ρ. γελῶ καὶ κλαίω.

Γελῶ καὶ κλαίω συγχρόνως ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ τοὺς χίλιους ἄνθρωπους σαματᾶδες, ποὺ πηγαινοέρχονται καὶ στριφογυρίζουν καὶ τριζομανοῦν καὶ γελοκλαίνε Π.Βλαστ., ἐνθ' ἄν. ὁ γέρος ἐβάλθηκε νὰ γελοκλαίῃ Κ.Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ὁ Μάρτης γελοκλαίει (διότι ἔχει ἐναλλασσόμενον καιρὸν, καλὸν καὶ ἀσχημον) Κέρκ. Διὰ τὴν σημ. πβ. "Ομ. Ζ 484 «δακρυδὲν γελάσασα». Συνών. κλαψογελῶ.

γελόκλαμα τό, ἀμάρτ. γελόκλαμαν Κύπρ. — Δ.Λιπέρτ., Τζιουρ. τραοῦδ., 17 γελόκλαμα Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελοκλαίω.

Κλαυσίγελως ἐνθ' ἄν. : Κάμνει πὼς γελᾷ, ἀμ-μὰ τὰ γέλια του ἔγ' γελόκλαμαν Κύπρ. || Ποίημ.

Τζιουρά, τοῦτα ποὺ κάμνεις, ἐν ἔν' πράματα

ὡς πόσον πκίον γελόκλαμαν μαζίσ-σου!

Δ.Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἐν λ. γελοκλαίνισμαν.

γελοκόπι τό, Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Κίτ. Μάν.) — Κ.Θεοτόκ., Καραβέλ., 87.

Ἐκ τοῦ ρ. γελοκοπῶ.

Ὁ συνεχὴς γέλως ἐνθ' ἄν. : Ἐπέρνου ὄξου ἀπὸ τὸ σπίτι τους κ' ἔβγαине τὸ γελοκόπι τους, ποὺ ἔλεες τί ἐγίνοντα Κίτ. Μάν. Ἐξέσπασε 'ς ἓνα δυνατὸ γελοκόπι Κ.Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν.

γελοκοπῶ Λεξ. Λάουνδ. γελοκοπάου Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) γελοκοποῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κοπῶ.

Γελῶ συνεχῶς ἐνθ' ἄν. : Ἐγελοκοποῦσα 'ς τὴ ρούγα τὸ βράδυ οἱ κοπέλες καὶ δὲν ἐδόρου νὰ κάτσου 'ς τὸ σπίτι ἐβγήκα κ' ἐγὼ ὄξου Κίτ. Μάν. Κάθεται ὄξω 'ς τὴν αὐλὴ καὶ γελοκοπάει μὲ τοὺς στρατολάτες Γαργαλ.

γέλος ὁ, Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἰν. Τραπ.) γέλος τό, Πόντ. (Ἄμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Πληθ. οὐδ. γέλ'τα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γελάντας Πόντ. (Ἄμισ. Ἰνέπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γέλως. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους εἰς τὸν τύπ. γέλος τό, ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 52.

1) Ὁ γέλως, τὸ νὰ γελᾷ τις ἐνθ' ἄν. : Ὁ δέσκαλον ἄς σὸ γέλος ἀπόκρισιν νὰ ἐδίν'νεν κ' ἐπόρεσεν (ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὰ γέλια δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν) Κερασ. Σάντ. Χαλδ. Τὸ γέλος ἀτ' πᾶ' ἄνοστον ἐν' (πᾶ' = πάλιν) Σάντ. Χαλδ. Κρύον κι ἄχαρον γέλος Τραπ. || Φρ. Ἐξεραχῶθε ἄς σὰ γέλ'τα Τραπ. (Συνών. φρ. ξεράθηκε 'ς τὰ γέλια). Ἐρθεν τὸ γέλος 'ς σὸν πρόσωπον ἀτ' (ἐπὶ ἀνθρώπου σκυθρωποῦ, ὅστις σπανίως γελᾷ) Κερασ. Κοτύωρ. Ἐκορδυλάγαν τ' ἰντέρᾱ μ' ἄς σὰ γέλ'τα (ἔστριψαν τὰ ἔντερά μου ἀπὸ τὰ γέλια) ἐπὶ ὑπερβολικοῦ γέλωτος) Τραπ. Χαλδ. Ἡ πορδὴ ἔσπασεν ἄς σὸ γέλος (ἐπὶ ἀναιδοῦς καὶ ἀναισχύντου γέλωτος) Κερασ. || Παροιμ. Τὸ πολλὰ ὁ γέλος ἔθει καὶ κλαίην (τὸ πολὺ γέλιο ἔχει καὶ κλάψιμον) ἐπὶ λύπης κατόπιν γέλωτος) Τραπ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξὴ φέρει τὴν Λαμπρὴν καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη,

ἄνοιξὴ φέρει τὴν ζωὴν, τὴν χαρὰν καὶ τὸ γέλος.

Πάντα νὰ ἔτον ἄνοιξὴ, πάντα καλοκαιρία

Σταυρ. Συνών. γέλιο 1. 2) Μετων., ἄνθρωπος ἄξιος γέλωτος καὶ ἐμπαιγμοῦ ἐνθ' ἄν. : Ἐγένουζ'νε γέλος 'ς σὴ γειτονίαν Χαλδ. Ἐέντον γέλος 'ς σὸν κόσμον Ἰμερ. Γέλος καὶ μασχαρεία νὰ γίνεται (μασχαρεία = ἀστειότης) Κερασ. Γέλος εὐτάγω σε (θὰ σὲ κάμω περίγελον) Τραπ. Συνών. γέλιο 2.

γελούδικος ἐπίθ. Ζάκ. (Βολύμ. Κερ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γελούδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

1) Ὁ γελῶν, ὁ εὐθυμος Βολύμ. 2) Ὁ περιγελῶν τοὺς ἄλλους αὐτόθ. 3) Ὁ ἀστεῖος, ὁ ἄξιος γέλωτος Κερ. : βορεῖ νὰ εἶναι καὶ γελούδικο ὅ,τι ποῦμε.

γελοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ.Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ.

1) Γυνὴ εὐπροσήγορος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) 2) Ὡς οὐς., ἡ πορδὴ, ὡς προκαλοῦσα τὸν γέλωτα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

γελούσης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. ἐπίθ. γελοῦσα. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 197.

Ὁ προκαλῶν τὸν γέλωτα: Φρ. Εἶναι γελούσης, εἶναι καὶ φαρμακούσης (διὰ τὴν πορδὴν, ἥτις προκαλεῖ τὸν γέλωτα, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ τιμωρίαν εἰς τὸ περδόμενον ἄτομον).

γελούσιος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γελούσης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Γελοῖος, ὁ ἰδ.

γελοχαχαρίδα ἡ, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γελοχάχαρο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα.

1) Ὁ θορυβώδης γέλως : Εἰδᾶ 'ναι πάλι ἡ γελοχαχαρίδα σου; 2) Μετων., νεᾶνις διαρκῶς γελῶσα, στερουμένη σοβαρότητος.

γελοχαχαρίζω Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἔλοχαχ-χαρίτζω Κάρπ.

Ἐκ τῶν ρ. γελῶ καὶ χαχαρίζω.

Γελῶ ὑπερβολικῶς καὶ ἀναισχύντως ἐνθ' ἄν. : Οὐλοῖ 'ς τὸν ξένο βόνο γελοχαχαρίζουνε Κρήτ. Εἰδα γελοχαχαρίζετε; θωρεῖτε κιἀνένα κατουρημένο; αὐτόθ. Τὸν εἶδανε τσαὶ γελάσανε τσαὶ γελοχαχαρίσανε (ἐξ ἐπωδ.) Ἀλικαρνασσ. || Παροιμ. Ἀβράκωτος βρακώθησε τσ' ἔλοχαχ-χάριτζεν (ἐπὶ νεοπλούτου ἐπιδεικνύοντος τὴν χαρὰν του) Κάρπ. Συνών. γελοκακανίζω, χαχανίζω, χαχαρίζω.

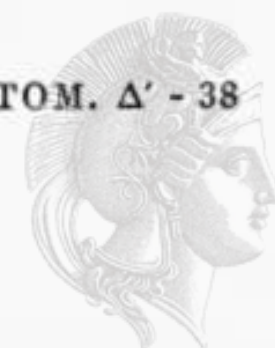
γελοχάχαρο τό, ἀμάρτ. γελοχάχαρο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελοχαχαρίζω.

Ὁ ἀναιδὴς γέλως : Ἄσμ.

Καὶ γελᾷ τηνε καὶ βγαίνει, | 'ς τὸ κρεββάτι τζ' ἀνεβαίνει κι ἀποπίσω ἡ κακογρὰ | μὲ τὰ γελοχάχα.

γελόχορτο τό, ἀμάρτ. γελόχορτι Χ.Χρηστοβασ., Διηγ. Θεσσαλ., 26.

Ἐκ τῶν οὖς. γέλι, δι' ὃ ἰδ. γέλις, καὶ χόρτο.

Χόρτον τὸ ὁποῖον τρωγόμενον προκαλεῖ γέλωτα: Βλέπον-
τας νὰ γελοῦν, θυμήθηκα τὸ γελοχόρτι τῶν παραμυθιῶν.

γελῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Στερνατ. Τσολλῖν.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Τελμ. Φλογ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) γελᾶω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Βουνί Γαλλικ. Κοντοφ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) γελῶ Κρήτ. (Σφακ.) γελᾶον Εὐβ. (Ἀνδρων. Βρύς.) Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Γαργαλ. Καλάβρυτ. Λεντεκ. Παιδεμ. Παππούλ. Πυλ. Σουθεν. Τριφυλ. Χατζ.) γιλάου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γιλῶ Ἡπ. Θεσσ. (Δομοκ. Τρίκερ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον) Σάμ. Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Τήν. (Ἰστέρν.) ἐνγελῶ Ἀπουλ. (Στερνατ.) νγελῶ Ἀπουλ. (Στερνατ.) γελοῦ Θράκ. (Κεσάν.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκυρ. γιλοῦ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Αἶν. Δαδ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥ'λῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) γελνῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) γελῶ Ἀπουλ. (Μαρτ.) γιλῶ Ἀπουλ. (Μαρτ.) κελῶ Ἀπουλ. (Κοριλ. Μαρτ.) γεοῦ Βιθυν. (Κατιρλ.) ἐλῶ Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Ρόδ. ἐλῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἰλῶ Θεσσ. (Τίρναβ. Τρίκκ.) Θράκ. (Αἶν.) Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) ἰλάου Μακεδ. (Σιάτ.) γιγαλῶ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Πωγών.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καραγ.) Μακεδ. (Βόιον Καστορ. Μελέν. Νιγρίτ. Σέρρ.) Προπ. (Κύζ.) γιγαλῶ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Καππ. (Ἀραβάν.) Μακεδ. (Ἀρν. Μελέν.) γιγαλῶ Θεσσ. (Τρίκερ. Τσαγκαρ.) γιάω Καππ. γιάγω Καππ. (Φάρας.) γιλάγου Ἡπ. Θεσσ. (Καρδίτς.) — Α.Οικονομίδ., Τραγοῦδ. Ὀλύμπ., 108 γεῶ ἡμα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γελοῦρ ἔμι Τσακων. (Καστάν.) γιοσοῦρ ἐν Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) Ἀόρ. ἐγέλακα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγίν. Λέσβ. γέλακα Εὐβ. (Βρύς. Κύμ.) Μέγαρ. ἐγιάκα Τσακων. (Μέλαν.) γιάσα Καππ. (Φάρας.) Μέσ. γελειῶμαι Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γελειῶμαι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γε-
λ-λειῶμαι Μεγίστ. ἐλειῶμαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γελειοῦμαι Θήρ. Κρήτ. Σύμ. — Ι.Βενιζέλ., Παροιμ.², 83, 261 Ε. Φραν-
τζεσκ., Ἀριάδν., 11 — Λεξ. Γαζ. Πρω. Δημητρ. γιλειοῦμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.) γελ-λει-
οῦμαι Κάσ. Κύπρ. (Λεμεσ.) Κῶς Σύμ. γεγεῖμαι Σίφν. γε-
λοῦμαι Κρήτ. γελᾶσκουμαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γελᾶγουμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀόρ. ἐγιάσμα Τσακων. (Μέ-
λαν. Πραστ.) Ἀπαρ. γελεῖ Καλαβρ. (Γαλλικ.) γελᾶει Κα-
λαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) γελασῆναι Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γελασῆν' Πόντ. (Κερασ.) γελᾶναι Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. γεοῦ Τσακων. (Μέλαν.) γιοσοῦ Τσακων. (Μέλαν.) γελῶντα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λεντεκ.) γελῶντας Ἀθῆν. γελῶδα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γελῶδας Πελοπν. (Γαργαλ.) γελῶντα Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) γελῶνδα Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Κύπρ. γελιῶντας Μακεδ. (Ἑπτα-
χώρ.) γελῶδες Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. γελῶδης Πελοπν. (Δίβριτς.) γελᾶσοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Στερνατ.) γελᾶονδα Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) γελᾶγοντα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γελοῦμενος Εὐβ. (Βρύς. Κύμ.) Ζάκ. (Μαχαιράδ.) Ἡπ. (Κό-
νιτς. Μαργαρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κῶς — Γ.Ξενοπ., Ἀναδυομέν., 198 Μ.Τσιριμῶκ., Σονέττ., 65 Κ.Κρυστάλλ., Ἔργα 1, 77, 105 Χ.Χρηστοβάσ., Διηγ. Θεσσαλ., 9 Μπόεμ, Ἀγριολούλ., 33 Ι.Παναγιωτόπ., Ν.Ἔστ. 18 (1935), 987 Νου-
μᾶς 1910, 245 γιλούμινους Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγορ.) Θεσσ. Λευκ. Μακεδ. (Βελβ. Βογατσ. Καστορ. Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) γελοῦμενες Σκυρ. γελασοῦμενος Μεγίστ. Πόντ. (Ἰνέπ.) — Λεξ. Περίδ. γιλασοῦμινους Ἡπ. (Ζαγόρ.) γελαζοῦμενος Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Βιθυν. Δαρδαν. Θράκ. Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) — Α.Ἐφταλ., Μαζώχτρ.,

39, 104 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. γιλαζοῦμινους Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) γελᾶμενος Κῶς γελαγμένος Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) γελα-
μένος Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γελαμ-μένο Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) γιλάμινους Θεσσ. (Ἀνατολ.)

Τὸ ἀρχ. ρ. γελῶ.

1) Ἐκσπῶ εἰς γέλωτας, ἐκφράζω αἰσθημα χαρᾶς ἢ εὐαρε-
σκείας διὰ κινήσεων τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, ἰδίως τῶν χει-
λέων καὶ τῶν παρειῶν, συνοδευομένων ἀπὸ ἀλλεπαλλήλους
ἡχηρὰς ἐκπνοὰς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Στερνατ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρας. Τελμ. Φλογ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.): Εἶπε καὶ γελᾶσαμε. Γελῶ χωρὶς ὀ-
ρεξη. Τὰ παιδιὰ παίζουν καὶ γελοῦν. Γελᾶσαμε πολὺ ἔς τὸ
θέατρο. Ἐφυγε - ἦρθε γελῶντας κοιν. Ἀ βασταχτῆς καὶ δὲ
ἐλάσης, θά ναι θάμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μ' ἔκαμε τσαὶ γέ-
λακα Εὐβ. (Βρύς.) Γιλάου μοναχός μ', ἅμα τούγι θ' μᾶμι
ικεῖνον ντοῦ ζουρλό Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ὁλ-λες αἱ γει-
τόνισσες ἐγελᾶσαι το' ἀναμβαίξ-ζαν δην Μεγίστ. Γέλα-
σα πολὺ σήμερα κὶ μὶ πόγισαν τὰ μηλίγγια μ' Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Ἐσ-σών-νω γελᾶει, γιατί δέμ-μοῦ τὸ φέρ-ρει
ἡ καρδιά (δὲν μπορῶ νὰ γελᾶσω, διότι δὲν μοῦ τὸ φέρει ἡ
καρδιά δὲν ἔχω διαθέσιν νὰ γελᾶσω) Χωρίο Ροχούδ.
Ἡμ-μον γελᾶονδα (ἐγέλων) αὐτόθ. Ἐ σ-σώδζομεν γε-
λάσει (δὲν ἤμποροῦμεν νὰ γελᾶσωμεν) Στερνατ. Γέλασο
πούρον ἰσοῦ κα στέει πάντα πρικῶ (=γέλασε ἐπίσης ἐσύ,
ποῦ εἶσαι πάντα λυπημένος) αὐτόθ. Ἐστὲ ἔρκομο γε-
λῶνδα (χθὲς ἡρχόμεν γελῶν) Μπόβ. Τὸ γελᾶς, ντὸ
ἐν'; (ποῖον εἶναι ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον γελᾶς;) Κοτύωρ.
Γέα γά, νὰ ντι καμαροῦ (γέλα δά, νὰ σὲ καμαρώσω)
Μέλαν. Τὸν εἶδανε τὰ θηλυκὰ τσαὶ γελᾶκανε Μέγαρ. Μὴ
γιγαλᾶς, όταν σὲ μ'λάου Μακεδ. (Καστορ.) Πόζαν ἤκαμες
τὴν ἀζααλιά, ἐλᾶς τσόλα (δὲν φθάνει ποῦ ἔκαμες τὴν ζημίαν,
ἀλλὰ γελᾶς κιόλας) Κάλυμν. Ἐθεῖ ἕνα γρόνον ποῦ τὸ ἔναν
κακὸν ὥς τὸ ἄλλον ἡ μουντσούνα μας ἔν ἐγέλασεν (ποῦ=
ἀπὸ) Κύπρ. (Λεμεσ.) Ἐφνε γελῶδες Ὁθων. Πάει τὴ βρύ-
ση γελῶδας Πελοπν. (Γαργαλ.) Πάει τὴ ρούγα γελῶδης Πε-
λοπν. (Δίβριτς.) Δὲ γιλοῦν ἔτ' οὐ κόσμους Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Γιὰ νὰ γιλάης τοῦ καταπόδ' (διὰ νὰ γελᾶς ὕστερον) Μα-
κεδ. (Νιγρίτ.) || Φρ. Γελῶ μὲ τὴν καρδιά μου (ἐπὶ ἀκα-
τασχέτου γέλωτος. Πβ. Ὁμ. ι 413 «ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φί-
λον κῆρ»). Γέλασα μὲ τὴν ψυχὴ μου (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ). Γελῶ χωρὶς ὀρεξη (ἄνευ διαθέσεως). Εἶναι
νὰ γελᾶς! (ἐπὶ ἀστείας ὑποθέσεως). Οὔτε κλαίει οὔτε
γελᾶει (ἐπὶ πραγμάτων μετρίας ποιότητος καὶ ἐπὶ ἀστα-
θοῦς καιροῦ). Θὰ γελᾶσῃ τὸ παρδαλὸ κατσίκι (ἐπὶ ἀπο-
καλύψεως σκανδάλου ἢ καὶ ἐπὶ ἀνακοινώσεως ἀστείου).
Γελᾶ μοναχός του (ἐπὶ ἡλιθίου). Δὲν εἶναι παῖξε γέ-
λασε (ἐπὶ πιθανῆς ἀντιρρήσεως ἢ γνώμης ἄλλου ἢ εἰς
ἐνδειξιν σπουδαιολογίας). Ἐγὼ δὲ γελῶ! (ἐμφαντικῶς
πρὸς δῆλωσιν τῆς σοβαρότητος ἢ ἀπειλῆς. Συνών. φρ.
δὲν ἀστειεύομαι!). Γελοῦν καὶ τ' ἀφτιά του - τὰ μου-
στάκια του (ἐπὶ μεγάλης χαρᾶς) κοιν. Γελᾶει κάτου ἀπὸ
τὰ μουνστάκια του (εἰς ἐκδήλωσιν ἱκανοποιήσεως) πολλαχ.
Θὰ γελᾶσῃ τὸ γουρούνι (ἐπὶ ἀποκαλύψεως σοβαρᾶς ὑποθέ-
σεως ἢ καὶ ἐπὶ ἀνακοινώσεως ἀστείου) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Εἶμι γιὰ νὰ γιλάη τοῦ γ'ρούν' (ἐπὶ γελοίου πράγματος)
Θράκ. (Αὐδῆμ.) Γελᾶει ἀπὸν κάτ' ἅ τῇ μύτη (γελᾶ εἰρωνι-
κῶς) Βιθυν. (Κατιρλ.) Πβ. Ἀνθολ. Παλατ. 5, 177 «σιμὰ
γελῶν». Γελοῦσιν τζ' οἱ ποδιές μας (ἐπὶ μεγάλης χαρᾶς)
Κύπρ. Κ' οἱ ποδιές τση ἔλοῦσι (συνών. τῇ προηγουμένῃ)

